

אזכרו של עטיה ניסים ז"ל

עטיה ניסים

ז"ל

בסיס עשיית ז"ל

ילד ששי היה למשפחה דלה ורבת הנפשות בירושלים הבירה. ששור ילדותו
 טפג את אהבתו לעם ולמולדת בתפוצות עיר הקודש. ידע את בעיות מרצו ועמו חוץ
 מבע בלתי אמצעי בשכנים הערביים וביהודי ירושלים לשורי הטבל והעני. ועז היה
 רצונו להקל ולהושיט יד עוזרת לאלה הנזקקים לכך. לבו הדרך נמשך לתנועת הנוער.
 אחרי זמן קצר, בתור מדריך "הנוער העובד", התחיל לשפל בעצמו בילדי שכונות
 העני הירושלמיות, ילדים עזובים שאין דואג להם, חסרי היר המכוננת לחיים.
 וכאשר הוצא צו ניום לפלמ"ח על מדריכי הנוער העובד בירושלים הוא
 לא ידע ספיקות. בן ה-16 הלך ללא רתיעה, על אף התנגדותם של ההורים אשר חרדו
 לגורלו וראוהו גם כי משענת יחירה לאמץ זקנה. (הילדים הגדולים פסנו יצאו
 לפניו את בית ההורים).

ובאו ימי המאבק - מאבק הישוב לפריצת שערים, מאבק בממשלת המנדט

ולשחרור עולים כלכדיים ברשת הפרושה על ידה.

מספרים על עשיית ניסים, ז"ל

וכשחברי המלכ"ח נקראו לפעולה, הוא לא נעדר מן השורות, השתתף בהצלחה בהורדת מעפילים לחוף מבטחים, בפריצה הידועה לעתלית ושחרור ה-208, ובסיוצי משטרות החוף (משטרת אולנה), מבצרי משטרת המצור על שערי הארץ.

אף תור החפזים הנדולים והשבת השחורה לא מצאוהו בחבוק ידים. בימים אלה לא נרתע מלשאת נשק בתפוצות ירושלים והיה בכל מקום שהיה צורך בו. כלשי האימפריה עקבו אחריו לכן צוו עליו להשלים אולם בכך לא כנתיימה עבודתו. הוא המשיך לפעול, על אף הכל והיה בין המתנקדים העיקריים בחוקת בריה.

היה גבה קומה, כהה פנים וחזון. כל מראהו החיצוני היה אופר וברירות. אמן לב והחלטה שהירה. הוא התבלט בתפקידים מיוחדים, הביא לידי גמר סובלח ויצא בשלום מכמה וכמה פעולות יחידים. ואז נמצא מתאים למחלקת הערבית.

בשפה הערבית שלט כראוי ולאחר הכנה מוקדמת מכל לעצמו מנהגים ערביים עד כי קשה היה להכיר כי יהודי הנהו. וכך יצא למחנה האויב. בשרם צאחו, כאשר נשאל ע"י אחותו מאם אינו חושש בפני תפקיד שכזה ובפני הסוף האכזרי הצפוי לו

מספרים על עטיה ניסים ז"ל

כמקרה שיתפשוהו השיב תוך שלוח נפשית נטורה שהוא כושל בעצמו ויודע את אשר לפניו.

הלך, וכסוף דצמבר 1948 אבדו עקבותיו, יותר לא נודע לאיש וב-22.12.48 הודיע משה המלא"ח: נפל פאחורי קרי האויב... ורק 21 אביבים לו.
הוא יצא בפשטות, תוך הכרה עמוקה ביעורו ובהרגשה בטוחה שיצליח ויחזור בשלום. והנורל הפך לא אבה לזכותו בכך. יצא יחיד ונפל רחוק כידי חיות שרף אלה שביניהם היה נדרש לחיות למען אחיו הנאבקים על הקוממיות.

פרטים נוספים על מעולתו כמחלקה הערכית אינם ידועים. בודאי אפשר לאצטט אצל ממקרו המחלקה זו - שמעון - בגבעת השלושה אשר העריך אותו, טפח עליו ומצא אותו ראוי לתפקידיו הקשים ביותר. כן ידועים פרטים עליו לחברו בלפור מנ"י יומן.

נתקבל מאת: שרה קופולוביץ עטיה

בני ציון, רמתיים ת.ר. 16

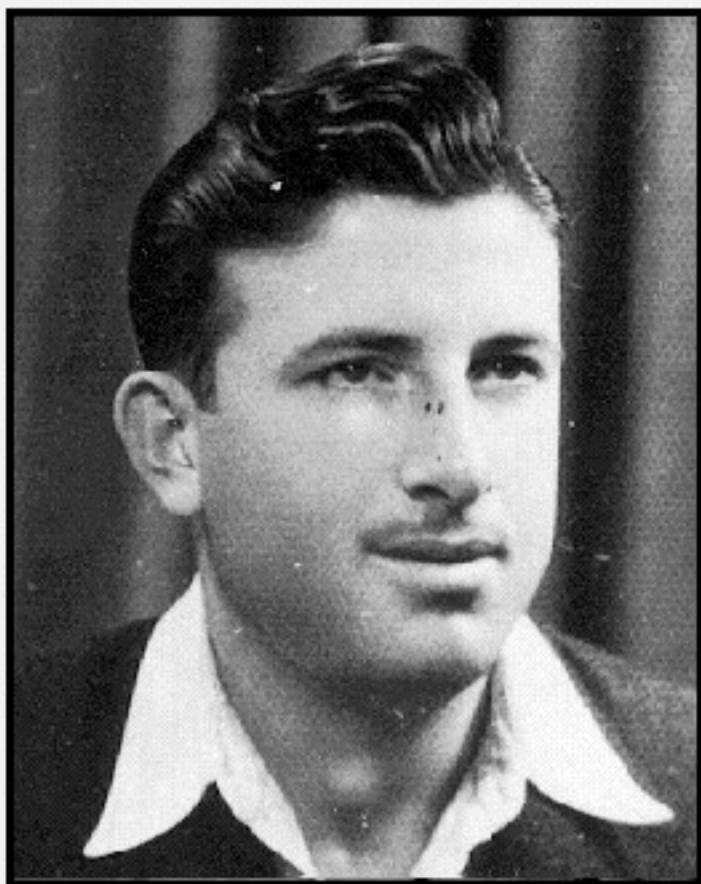
מספרים על עטיה נסים ז"ל

עטיה נסים משה'חי

בן ג'מילה ויצחק

נולד בשנת 1927 בירושלים

נפל ב-22.12.1947 (ט' טבת תש"ח)

המרגלים הראשונים שלנו

אנשי המחלקה הערבית של הפלמ"ח
התכנסו לזכר חבריהם שנפלו. פגישה
ראשונה מאז מלחמת העצמאות. גם סוחר
הנשק יעקב נמרודי היה שם

אכתבות שפורסמו על עטיה ניסים ז"ל

אח, פגיושה שכזאת. יצחק חופי (במרכז) ודן בן-אמוץ מאזינים, חיימקה לבקוב (מימין) מספר (צילם: אברהם חסון)

■ נחמה דואק

חיים חפר כתב עליהם: „המסתערים – אחיך גלויי הפנים, אחיך במסיכה/והם הראשונים מבין ראשונים, תמיד אנחנו הפלמ"ח". המסתערים, אנשי המחלקה הערבית של הפלמ"ח, מהלוחמים והיותר מרתקים במלחמת העצמאות.

הם שלטו בשפה הערבית ונראו והתנהגו בצורה שאיפשרה להם לחדור ללב מדינות האויב. המשימות שביצעו היו מהמסוכנות במלחמה והיאנפורמציה שהביאו הכריעה לעיתים קרובות. הם היו המרגלים הראשונים של צה"ל.

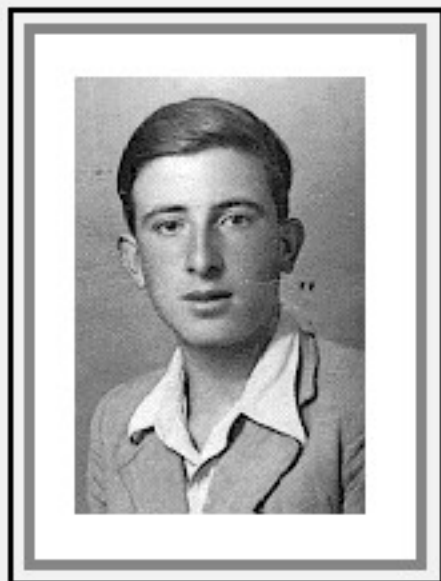
בשבוע שעבר, קיימו פגישה ראשונה של אנשי המחלקה. חלקם לא ראו זה את זה 40 שנה. הפגישה, שהתקיימה באתר ההנצחה לחללי המורדיעין בבסיס גלילות, יוחדה לזכרם של שבעה מחברי המחלקה, שמתו במשימותיהם בארצות ערב ולא זכו להיקבר בקבר ישראל.

היו שם ראשי אמ"ן, המוסד, המחלקה הער-
בית. אלופים וקציני צבא בכירים אחרים, ובהם
– אהרן יריב, מאיר עמית, יצחק חופי, חיים
לבקוב, רחבעם זאבי, רפאל איתן, שאול ביבר,
ירוחם כהן, מולה כהן. והיו גם אנשי השדה.
הידוע בהם – סוחר הנשק יעקב נמרודי, שהתגיי-
ס למחלקה הערבית בגיל 16 ועשה במסגרתה
פעילויות נועזות. הם העלו את זכרם של חברי-
הם שנשארו מאחור: נסים עטיה, דוד מזרחי,
חבקוק כהן, דוד שמש, גרעון בארי ועזרה חורין.
בקהל נשמע קול בכי. למרות מרחק הזמן אין
ניחומים למשפחות. גם לא בדבריו של מאיר
עמית שאומר שיש שכר לפעולתם של אלה
שהלכו ולא שבו.

מרגש היה לשמוע את המכתב האחרון של
חבר המחלקה, יעקב בוקעי, שנידון למוות ביר-
דן. המכתב הגיע לידי אחד מחבריו כחודש אחרי
שהוצא להורג. "דע לך כי לא בגרתי", כתב,
"מצפוני ולבי נקיים. קצתי בחיים הקשים שאני
עובר כל יום. בית-המשפט דן אותי לתליה ואני
מחכה להוצאה לפועל. קשור אני בשלשלאות
ברזל. מזוני לחם ומים בלבד. אין בלבי תרעומת.
אני מושיט ידי ללחוצך ידך מרחוק".

אכתבות שפורסמו על עטיה ניסים ז"ל

סגן עטיה ניסים, שנולד בירושלים ב־1927, היה חניך "הנוער העובד" ומדריך שכונות בירושלים. בגיל 16 התנדב לפלמ"ח, למרות התנגדות הוריו. בנובמבר 1944 התנדב ליחידת ה"שחר" בפלמ"ח. הוא השתתף בפעולות הבאות במסגרת הפלמ"ח: הורדת עולים, פיצוץ משטרת גבעת אולגה בדצמבר 1947, התנפלות של חיילי הלגיון הערבי בבית־נבאללה על אוטובוס יהודי, שהיה בדרך לבן־שמן ומנגד תוכננה פעולת תגמול ועוד. עטיה יצא לסיור מוקדם, כפי שעשה פעמים רבות לפני פעולות אחרות. אולם משליחות זו של פעולת התגמול לא חזר, ועד היום לא נודעו עקבותיו. הוא היה ידוע על חבריו כאחד, המוכן למלא ללא היסוס תפקידים, שהוטלו עליו.

יד לזכרו של עטיה ניסים ז"ל

על שם

נסים עטיה סגן ראשון ז"ל

נפל בפעולה בדעבר לקוי האויב

ט' בטבת תש"ח

שועד אזרחי לקרן הקימת לישראל בארץ-ישראל

מלול תש"ח

חבריה טענים

ב. י. יצד הפאניניס

נטמו ע"י

יחידת סיידים של הפלמ"ח
עבא-הגנה לישראל